

Гледамъ какъ си играешъ съ шейничката.

— Ами защо не си играешъ съ твоята шейна?

— Азъ нѣмамъ шейна.

— Нѣмашъ ли? — зачуди се Любчо. — Тогавъ навѣрно имашъ други играчки.

— Нѣмамъ никакви играчки, — каза момченцето и гласътъ му бѣше много тѣженъ, — на мене никога не ми купуватъ играчки.

— Защо не ти купуватъ?

— Защо сме бедни.

— Бедни ли сте? А татко ти не ходи ли на работа?

— Ходи на работа, но взима много малко пари... не стигатъ за други работи, казва мама, а пѣкъ за играчки...

Любчо се замисли. Какъ може така Дѣдо Коледа да не донесе на това момченце никакви играчки, а на него да изпрати толкова много? И защо баща му да нѣма пари да му купи?

Той остави шейната въ снѣга и се приближи до вратата.

— Какъ се казвашъ?

— Милчо. Кръстенъ съмъ Михаилъ, пѣкъ мама ми вика Милчо. На шестъ години съмъ.

— И азъ съмъ на шестъ години, — каза Любчо и следъ малко запита:

— Ти не си ли лошо момче?

Милчо сякашъ не разбра въ-

проса му и уплашено го загледа.

— Питамъ те нѣма ли да ми вземешъ играчките, ако те пусна въ двора да си поиграешъ съ мене?

— Защо да ти ги взема? — очуди се Милчо. — Нали сж твои?

